

בדבור, היו לומדים תורה בלי ספק וכלי קשיה ומחלקת. ומשום שנאמר בך (במדבר כ) ויך את הסלע, ולא יצאו ממנו אלא טפות טפות, בך בעלי המשנה הם כמי שמכה בסלע, והם לשונם.

בפטיש יפוצץ סלע, ופוסקים בה כמה הלכות פסוקות של הלכות, ולא יוצאים מהם אלא טפות טפות והן לקוטות. ומשום בך הכל תלוי בך. הרי האבן אצלך ושש אחרות. ובך תלוינה הגאולה של השכינה ובניה, כדי שיתקן בך מה שנהרס בקדמיתא. ובגין חביבותא דילך, שית טפין דגלגולא אתחזרון לגבך דאנון רמיזין ברישי ענפין דילך. אנון ש ש דכפל בהו משה משה.

האבן השביעית (איכה ב) מה אעידך מה אדמה לך, ונאמר בה הבת ירושלים. ועליה אמר מה אשנה לך. היא אשנה לך בשברון שלך ואנחמך. שיש לך להתנחם עמה, שדין לעבד להיות כרבו, ואף על גב שיהיה גדול השברון שלך כמו הים. זהו שכתוב (שם) כי גדול פים שברך מ"י ירפא לך, שהיא האם העליונה, התשובה שלך באר שלך שהתבקעה, שהיא ים התורה. זהו שכתוב (שמות יד) ויט משה ידו על הים ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחורבה. (ע"ב).

מכאן ואילך ויפקעו המים דילה לגבה. ואיהו עץ חיים דאתמר בה (שם טו כה) ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים, של תורה שבעל פה, שנאמר בהם (שם) ולא יכלו לשתת מים מפנה כי מרים הם, כמו שבארנו (שמות א) וימררו את חיהם בעבדה קשה, שהיא קשה. ובאותו הזמן ותשת העדה ובעירם.

אורייתא בלא ספק ובלא קושיא ומחלקת. ובגין דאתמר בך (במדבר כ) ויך את הסלע, ולא נפקי מניה אלא טפין טפין. הכי מארי מתניתין אנון כמאן דמחי בסלע. ואנון לישנהו.

בפטיש יפוצץ סלע (ירמיה כג כט). ופסקין בה כמה פסקות דהלכות, ולא נפקין מניהו אלא טפין טפין ואנון לקוטות. ובגין דא בך תליא כלא. הא אבנא לגבך ושית אתרנין. ובך תליא פרקנא דשכינתא ובנהא, בגין דיתקן בך מה דאתהרס בקדמיתא. ובגין חביבותא דילך, שית טפין דגלגולא אתחזרון לגבך דאנון רמיזין ברישי ענפין דילך. אנון ש ש דכפל בהו משה משה.

אבנא שביעאה (איכה ב ג) מה אעידך מה אדמה לך, ואתמר ביה הבת ירושלים. ועלה אתמר מה אשנה לך. איהי אשנה לך בתבירו דילך, ואנחמך. דאית לך להתנחם עמה. דידיו לעבד להיות כרבו. ואף על גב דיהא רב תבירו דילך כנמא, הדא הוא דכתיב (שם) כי גדול פים שברך (דף קיז ע"א) מ"י ירפא לך, דאיהי אמה עלאה תשובה דילך בירא דילך אתבקעת דאיהי ימא דאורייתא. הדא הוא דכתיב (שמות יד) ויט משה ידו על הים ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחורבה. (ע"ב).

מכאן ואילך ויפקעו המים דילה לגבה. ואיהו עץ חיים דאתמר בה (שם טו כה) ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים דאורייתא דבעל פה, דאתמר בהו (שם) ולא יכלו לשתות מים מפנה כי מרים הם. כמה דאוקמוה (שם א) וימררו את חיהם בעבדה קשה, דאיהי קושיא. ובההוא זמנא (במדבר כ יא) ותשת העדה ובעירם.